



Συλλογισμένος κάθεται, κάνω νά σ' ερωτήσω
 αν είναι για της εκλογαίς νά σε παρηγορήσω.

Είς τούς επιλαχόντας
 και τούς άποτυχόντας.

Άποτυχόντες δυστυχείς, με πόνο θά σάς κλάψω
 κι' ένα τραγουδι θλιβερό για χάρι σας θά γράψω.
 Θα κάμη τώρα ό καθείς παράπονα κι' ένστάσεις,
 θα 'πη ότι του έκαναν μυριάς έπεμβάσεις,
 καλπονοθεύσεις φανεράς και βιαιοπραγίας,
 και ότι τον απέκλεισαν με τας ραδιουργίας.

Ό,τι κι' αν 'πη καθένας σας μεγάλο δίκιο έχει,
 άλλ' όμως 'στά παράπονα κανένας δέν προσέχει.
 Πώς δίκιο έχετε πολύ κι' έγώ τó βεβαιώνω.
 μα ένα είναι μοναχά πικρή αλήθεια μόνο
 πώς δέν θα πάτε 'στή βουλή και σεις σαν βουλευταί,
 και ούτ' επιχορήγησι θα πάρετε ποτέ.

Η νέα περιφέρεια σας έχει χαντακώση...
 Κυριακή 'ξημέρωσε, μ'ην είχε 'ξημερώση,
 Κυριακή ανάποδη, φαρμακωμέν' ήμέρα,
 με δάφνη, με κλαρι έληθας και κόκκινη παντιέρα.
 Η νέα περιφέρεια σας έφαγε, καυμένοι,
 ή νέα περιφέρεια ή τρισκαταραμένη.

Πάν τα χρυσά όνόματα και τα μεγάλα τζάκια,
 και τώρα έξεφύτρωσαν πολλοί παρακεντέδες,
 γι' αυτούς κτυπούν τα τούμπανα, γι' αυτούς τα παλαμάκια,
 γι' αυτούς επιχορήγησις, για σας οι τενεκέδες.
 Τόσα χρυσά όνειράτα καρύδια 'βγήκαν κούφια,
 κι' όλίγου δειν την 'πάθαινε και του Ρικιάκ' ή σκούφια.

Ποιός τ'όλπιζε, Ζυγομαλά, 'στά κρύα πώς θα μείνης
 με όλη την παρέα σου την δημοκρατική;
 και τώρα πιά, καλότυχε, τί δαίμονα θα γίνης
 χωρίς κανέν' αξίωμα, χωρίς πολιτική;
 Τί ξαφνικό σου έφερε αυτός ό νέος χρόνος!..
 άναστενάξεις βγαίν' άχνός και μέσα βράζει πόνος.

Άκους εκεί για βουλευτής νά 'βγῆ ό Μακρυγιάννης,
 και συ ό 'Αντωνάκης μας, ό πρώην Υπουργός,
 με τον Μαλέα συντροφιά και τούς λοιπούς νά κάνης
 και τώρα έξω της βουλῆς νά στέκεσαι άργός;
 'Ω! πώς αλλάζουν οι καιροί 'στόν κόσμο έδω κάτω!..
 ή κάλπη του Ζυγομαλά νά έρχεται 'στόν πάτο!

Καί σύ, ὦ κόμη Ἀχαρνῶν, δὲν βγήκες τώρα πάλι
 μὲ τὴν περίφημη ποδίξά ἐκείνου τοῦ μπακάλη
 Ὁ Ψύλλας ὁ ἀντίπαλος εἰς τὰ γερὰ σου μ'πῆκε,
 καὶ μὲ τοὺς πρώτους βουλευτῆς τρικοῦδερτος ἐβγήκε.
 Καὶ τώρα, κόμη δύστηνε, μαζί μ'έμένα κλάψε,
 καὶ μὲ μπογιά κατὰμαυρη τὴν κάθε τρίχα βάψε.

Καὶ σέ, Μαλέα τρομερέ, καὶ σέ, Λαπουσιάδη,
 ποῦ δὲν σὰς ἔγνώρισε κανεὶς ἡμέρα εἴτε βράδυ,
 καὶ σὰς μετὰ τοῦ Βούλγαρη καὶ τοῦ ἀγνώστου Σίμου,
 σὰς κλαίω, φίλοι ἀγνωστοί, μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ μου.
 Καὶ τραγουδῶ ἐστὴν κάλπη σας μὲ λυπημένη μούρη:
 «Τρία πουλάκια κάθονται ἐστοῦ Διάκου τὸ ταμποῦρι.»

Ναὶ μὲν κανεὶς δὲν ἔνοιωσε γιὰ σὰς πολὺ σεκλέτι,
 καὶ μὲν κανεὶς δὲν ἔγινε γιὰ τὸνομά σας κρότος.
 ἀλλ' ὅποιος κάλπην βουλευτοῦ φῶς φανερά ἐθέτει,
 ἐλπίζει τὸ ἐλάχιστον πῶς θάβγη πρῶτος πρῶτος.
 Γιὰ τοῦτο κλαίω καὶ γιὰ σὰς καὶ σὰς παρηγορῶ,
 καὶ εἰς μελλούσας ἐκλογὰς θριάμβους καρτερῶ.

Καὶ ποιός, κλεινὸ Γεννάδιε, δὲν κλαίει καὶ γιὰ σένα;...
 ὁ νοῦς τάνθρώπου ἀπορεῖ, ὁ νοῦς τάνθρώπου φρίττει,
 ὁπότεν συλλογίζεται πῶς πῆγαν ἐστὰ χαμένα
 τὰ ὄσ' ἀπὸ τοῦ Λεύκοβιτς ἐφώναζες τὸ σπῆτι.
 Καὶ τώρα πλέον γύρισε ἐστὸν τάφον τοῦ πατρός σου,
 καὶ ἀπὸ τῆ φούρκα ζωντανὸς ἐντὸς ἐκείνου χώσου.

Ἄλλὰ τὴν ἔπαθες καὶ σύ, ἀγαπητὲ Φιλήμων,
 ὁ ρήτωρ ὁ δεινότατος καὶ μάλα ἐπιστήμων.
 Τοῦ κάκου ἐρητόρευες εἰς τοῦ Διὸς τοὺς στύλους
 καὶ ἀκουσθήκαν κουμπουραῖς ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ φίλους,
 καὶ μέσα εἰς τὸ πατιρντί ἐκεῖνο τὸ μεγάλο
 κάποιος δημότης μασκαρὰς μ'ἐπάτησε ἐστὸν κάλο.

Ἡ νέα περιφέρεια ἔχνητάκωσε καὶ ἐσένα
 καὶ ἡ τόση σου ρητορικὴ ἐπῆγε ἐστὰ χαμένα.
 Καὶ τώρα βγάλε τὰκτισου εἰς τὸν πολὺν Αἰῶνα
 καὶ ἐστὴ σπασμένη τοῦ Διὸς ἀνέβαινε κολῶνα,
 καὶ μοναχὸς ρητόρευε μὲ πείσμα καὶ μὲ τόνον
 καὶ ἐπιμαρτύρου τὰς σκιὰς τῶν σεβαστῶν προγόνων.

Καὶ ἐσένα, Ράδε σοβαρέ, σοῦ ἔκοψαν τὸν βῆχα,
 καὶ ἀπὸ τὰσπρα ἔκντεψες νὰ ἐβγῆς παρὰ τρίχα,
 μὰ σοῦφαγε ὁ τρυφερὸς Λεβίδης τὸ κεφάλι,
 ποῦ βγαίνει καὶ μὲ τὴ μικρὴ, μὰ καὶ μὲ τὴ μεγάλη.
 Καὶ τώρα κλαίω τὸν πολὺν αὐτὸν Εἰσαγγελέα
 μαζί μὲ τὸν Γεννάδιον, μαζί μὲ τὸν Μαλέα.

Μὰ καὶ γιὰ σέ, σιὸρ Τσιγγρέ, πικρὸ θὰ πῶ τραγοῦδι,
 ποῦ Χιώτικη τὴν ἔπαθες μὲ τὸν σιὸρ Σκουλούδη.
 Κρίμα ἐστὴν τόση γνῶσι σου καὶ ἐστὰ πολλά σου γρόσα,
 εἰς τῆς φιλανθρωπίαις σου καὶ ἐστὰ καλὰ τὰ τόσα,
 καὶ ἐστοῦ σουπέ τὰ ἐξοδα καὶ τοῦ χοροῦ ἐκείνου,
 ὅπου πρὸς χάριν ἔκαμες τοῦ νέου Κωνσταντίνου.

Ὁ Στεφανῆς ἐκέρδισε τῆς νίκης τοὺς στεφάνους
 μὲ λίγα γρόσα ποῦδωσε ἐστῆς Σύρας τοὺς ζητιάνους,
 αὐτὸς ποῦ ἐστὴ γαλαντομιὰ κανέναν δὲν τὸν φθάνει
 καὶ παξιμάδι, ὅπως λέν, τὸ ἀπαυτό του κάνει.
 Καὶ ἀνυψῶν ὡς σύμβολον τὸν τῆς ἐλαίας κλάδον,
 μὲ ὅλον τὸν συνδυασμὸν ἐβγήκε τῶν Κυκλάδων.

Πλὴν πρὸς Θεοῦ, σιὸρ Τσιγγρέ, νὰ μὴ μὰς λησμονήσης
 καὶ τὰς μεγάλας γνώσεις σου νὰ μὴ μὰς ὑστερήσης.
 Σὺ φώτιζε μὰς πάντοτε μ'ἐκεῖνα ποῦ δὲν ξέρεις,
 καὶ πῶς τὸ Ἴσοζύγιον μ'πορεῖς νὰ καταφέρῃς.
 Καὶ δίχως νάσαι βουλευτῆς μὲ τὰς πολλὰς σου γνώσεις
 ἐκ τοῦ ὀλέθρου εἴμπορεῖς τὸ ἔθνος σου νὰ σώσης.

Μὰ ποιό, Πετσάλη ἀραχλε, νὰ σοῦ εἰπῶ τραγοῦδι,
 ὅπου ἐν' ἄσπρο μοναχὰ δὲν πῆρες ἐστὸ Μαντοῦδι;
 Καὶ τὰσπρα ποῦ σοῦ ἔδωσαν καὶ αὐτὰ γινῆκαν μαῦρα,
 καὶ δὲν εἰξεύρεις τί νὰ πῆς γιὰ τοῦτο, κύρ Ἀλέκο...
 ἄχ! νοιόθω τὴ λαχτάρια σου καὶ τὴν πολλὴ σου λαύρα,
 καὶ στέφανον ἐξ ἀκνηθῶν μὲ δάκρυα σοῦ πλέκω.

Καὶ σύ, Ματάλα, Μπούτουνα, Παλάσκα καὶ οἱ ἄλλοι,
 ἐστὸ ἱερὸν καθίδρυμα δὲν θὰ ἐμβήτε πάλι,
 ἀλλ' οὔτε θὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴ δική σας θέσι
 τὴ φουστανέλα τὴ λερὴ, τὸ κόκκινο τὸ φέσι.
 Ποιὸς ξέρει ποιοὶ θὰ κάθωνται ἐκεῖνη τὴν ἀράδα,
 σπουδαῖα συσκεπτόμενοι γιὰ τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα.

Νέοι σωτήρες ἔρχονται ἐστὸ νκυγησαν κράτος,
 ὁ Χατζηγάκης, ὁ Πεζῆς καὶ ὁ Καβαλλεράτος,
 ὁ Κοκοσλῆς, ὁ Κοτσομπλῆς, ὁ Τσίμπλης καὶ ὁ Μίξης,
 καὶ ἄλλα τέτοια μούτσουνα, ποῦ εἶνε γιὰ νὰ φρίξης.
 Ἄλλ' ὅμως δὲν θὰ δῶ καὶ σέ, Γκριζώτη τῶν Ναυτίκων,
 ὅπου συχνὰ ἐσώδρακον ἐφόρεις μὴ παστρίκον.

Τὸ ἀγαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν μὲ πόνο σ'ὄλους λέω,
 καὶ ἐκεῖνον ποῦ κατῶρθωσε νὰ ἐπιλάχη κλαίω,
 καὶ ἐκεῖνον ποῦ τὸν πλάκωσε ἀνέλπιστη μυυρίλα
 καὶ τάνοιξε βαθειὰ πληγὴ μὲς ἐστῆς καρδίας τὰ φύλλα.
 Καὶ τώρα σύρτε ἐστὸ καλὸ, καρχοτοσακισμένοι,
 καὶ τὰς περιφερείας σας κτυπᾶτε θυμωμένοι.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο —μέσα ἐστὸ τυπογραφεῖο
 ἐστοῦ Σταυριανοῦ κατέθη —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνωρεῖται
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων —μ'ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» —νύκτα μέρα συζητούντων
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, —πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαιδούρια.